

Εφετείο Θεσσαλονίκης: 3788/1997

Πηγή: Αρμενόπουλος 1998, σελ. 196

Απουσία μισθωτού λόγω ασθένειας ή άλλου λόγου ανώτερης βίας. Σε περίπτωση παράτασης της απουσίας του μισθωτού από την εργασία πέραν του αντιστοιχούντος στο χρόνο υπηρεσίας ως άνω χρονικού ορίου, απόκειται στο δικαστή να κρίνει αν η διάρκεια αποχής, η αιτία που την προκάλεσε, το υπαίτιο ή το ανυπαίτιο αυτής και γενικά οι συνθήκες και περιστάσεις δικαιολογούν, κατά αντικειμενική Εκτίμηση, την εντύπωση ότι η αποχή αυτή μαρτυρεί θέληση του μισθωτού για λύση της εργασιακής σχέσης. Ο εργοδότης δικαιούται να καταγγείλει τη σύμβαση εργασίας του μισθωτού που παρατείνει την αποχή από την εργασία του λόγω ασθένειας. Η καταγγελία αυτή, ανεξάρτητα από το ότι υπόκειται στον έλεγχο των δικαστηρίων κατά το άρθρο 281 ΑΚ, για να είναι έγκυρη πρέπει να γίνει εγγράφως και να καταβληθεί η νόμιμη αποζημίωση. Εργατικό ατύχημα. (5, παρ. 3ν. 2112/1920, όπως συμπληρ. με το αρθρ. 3ν. 4558/1930).

Πρόεδρος: Βασίλειος Ιακωβίδης

Δικαστές: Φ. Κετσιτζίδης, Χ. Αγγελόπουλος (εισηγητής)

Δικηγόροι: Γ. Αλέγρας - Α. Καζάκος, Ι. Κοτσινάρης.

Κατά την παρ. 3 του αρθρ. 5 του ν. 2112/1920, όπως συμπληρώθηκε με το αρθρ. 3 του ν. 4558/1930, «αποχή υπαλλήλου από της εργασίας, οφειλομένη εις βραχείας σχετικώς διαρκείας ασθένειαν, προσηκόντως αποδεδειγμένην ... δεν θεωρείται ως λύσις της συμβάσεως εκ μέρους αυτού. Ως βραχείας διαρκείας ασθένεια ερμηνεύεται η διαρκούσα ένα μήνα δι' υπαλλήλους υπηρετούντας μέχρι τεσσάρων ετών, τρεις μήνες δι' υπαλλήλους υπηρετούντας πλέον των τεσσάρων ετών, όχι όμως και πλέον των δέκα ετών, τέσσαρες μήνες δι' υπαλλήλους υπηρετούντας πλέον των δέκα ετών, όχι όμως και πλέον των δέκα πέντε ετών και εξήμισι μήνες δια τους υπηρετούντας επί χρόνον ανώτερον των δέκα πέντε ετών». Από τις διατάξεις αυτές, σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 648 επ., 173, 200 και 288 του ΑΚ, προκύπτει ότι τα ως άνω χρονικά όρια απουσίας του μισθωτού εκ της εργασίας του λόγω ασθένειας ή άλλου λόγου ανώτερης βίας, τέθηκαν με την έννοια ότι η εντός των ορίων αυτών αποχή του μισθωτού δεν συνεπάγεται τη λύση της σχέσεως εργασίας και όχι και ότι η πέραν των ορίων αυτών αποχή θεωρείται ότι υποδηλώνει αναγκάτως καταγγελία υπ' αυτού της συμβάσεως. Επομένως, σε περίπτωση παρατάσεως της απουσίας του μισθωτού εκ της εργασίας του πέραν του αντιστοιχούντος στο χρόνο υπηρεσίας ως άνω χρονικού ορίου, απόκειται στο δικαστή να κρίνει, κατά τα άρθρα 200 και 288 ΑΚ, αν η διάρκεια αποχής, η αιτία που την προκάλεσε, το υπαίτιο ή το ανυπαίτιο αυτής και γενικά οι συνθήκες και περιστάσεις δικαιολογούν, κατά αντικειμενική εκτίμηση, την εντύπωση ότι η αποχή αυτή μαρτυρεί θέληση του μισθωτού για λύση της εργασιακής σχέσης, δηλαδή για καταγγελία υπ' αυτού της συμβάσεως. Περαιτέρω, από τις ίδιες ως άνω διατάξεις του ν. 2112/1920, σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 1 εδ. β' και 3 παρ. 1 και 2 αυτού, και 1, 2 και 5 παρ. 1 και 3 του ν. 3198/1995 συνάγεται ότι επί αορίστου χρόνου συμβάσεως εργασίας ο εργοδότης ναι μεν δικαιούται να καταγγείλει τη σύμβαση εργασίας του μισθωτού που παρατείνει την αποχή από την εργασία του λόγω ασθένειας πέρα από τα προαναφερθέντα όρια, πλην όμως η καταγγελία αυτή, ανεξάρτητα από το ότι υπόκειται στον έλεγχο των δικαστηρίων κατά το άρθρο 281 ΑΚ, για να είναι έγκυρη πρέπει να γίνει εγγράφως και να καταβληθεί η νόμιμη αποζημίωση (ΑΠ 1715/1985 ΕλλΔνη 28.829). Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του αρθρ. 1 του ν. 551/1915, που κωδικοποιήθηκε με το β.δ. της 24.7/ 25.8.1920 και διατηρήθηκε σε ισχύ με τη διάταξη του άρθρου 38 ΕισΝΑΚ, εργατικό ατύχημα υπάρχει όταν υπάλληλος ή εργάτης των επιχειρήσεων που αναφέρονται στο άρθρο 2 του δ/τος αυτού υπέστη βλάβη του σώματος ή της υγείας του, ή αποβίωσε από βίαιη και αιφνίδια επένεργεια περιστατικού, που συνδέεται όμως με την εργασία, λόγω της εμφανίσεως κατά την εκδήλωσή της ή εξ αφορμής αυτής (βλ. σχ. ολ.ΑΠ 1287/95 ΔΕΝ 52.1241, ΕφΘεσ 2569/1992 ΕΕργΔ 1993.381). Ως ατύχημα δε που επήλθε από αφορμή την εργασία θεωρείται, κατά την έννοια της παραπάνω διατάξεως, και εκείνο που δεν είναι άμεση συνέπεια της εκτελέσεως της εργασίας, συνδέεται όμως δια σχέσεως αιτίου και αποτελέσματος, από το λόγο ότι λόγω της εργασίας δημιουργήθηκαν οι ιδιαίτερες και αναγκαίες για την επέλευση του συνθήκες, οι οποίες δεν θα

υπήρχαν χωρίς την εργασία (ΑΠ 1521/1991 Δνη 1992.1604, ΑΠ 982/1993 Δνη 1995.164, 272/1979, ΕφΠειρ 1095/1986 ΕλλΔνη 1988.716)....

Η πρώτη των εναγομένων, ανώνυμη εμπορική εταιρία, στις 10.3.1989 προσέλαβε τον ενάγοντα απόφοιτο Λυκείου με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αόριστου χρόνου ως αποθηκάριο του εργοστασίου της παραγωγής μονωτικών υλικών, στην κοινότητα Καλυβών Ν. Χαλκιδικής, αντί των εκάστοτε νομίμων αποδοχών. Έκτοτε προσέφερε στην εναγομένη τις άνω υπηρεσίες του, που συνίσταντο στην παραλαβή των πρώτων υλών, κατόπιν ελέγχου των σχετικών δελτίων αποστολής, στην καταχώριση των σχετικών παραστατικών εγγράφων σε ειδικές καταστάσεις, στην παράδοση των πωλουμένων προϊόντων της στους αγοραστές, εκδίδοντας και τα οικεία παραστατικά (τιμολόγια, δελτία αποστολής), που καταχωρούσε επίσης σε βιβλία, στη σύνταξη μηνιαίων συγκεντρωτικών καταστάσεων αγορών υλικών, πωλήσεων μονωτικών πλακών και των εναπομεινασών ποσοτήτων στην αποθήκη και ενίοτε και με τη φορτοεκφόρτωση εμπορευμάτων. Παράλληλα με την άνω εργασία του απασχολούνταν, κατόπιν εντολής του νομίμου εκπροσώπου της εναγομένης εταιρίας, και με τη μισθοδοσία του εργατούπαλληλικού προσωπικού του προμνησθέντος εργοστασίου και για το σκοπό αυτόν κάθε εργάσιμη ημέρα καταχωρούσε σε ειδικό βιβλίο την παρουσία των εργατούπαλλήλων στο εργοστάσιο, τις ώρες απασχόλησης αυτού (προσωπικού) συνέτασσε τις μηνιαίες καταστάσεις μισθοδοσίας, με βάση αυτές λάμβανε από την εναγομένη τα αναγκαία χρηματικά ποσά και πραγματοποιούσε τις σχετικές πληρωμές. Από τη φύση των άνω υπηρεσιών και ειδικότερα από το ότι κατά την παροχή αυτών υπερείχε το πνευματικό στοιχείο σε σχέση με το σωματικό του, συνάγεται ότι παρείχε υπηρεσίες υπαλλήλου και όχι εργάτη, όπως αβάσιμα υποστηρίζει η εναγομένη (βλ. αρθρ. 10 του ν. 3514/1928, όπως τροποποιήθηκε και αντικαταστάθηκε με το αρθρ. 7 του ν. 4558/1930 με το ν. 2112/ 1920 και με το αρθρ. 1 του ν.δ. 2655/1953). Γι' αυτό και ο σχετικός περί του αντιθέτου ισχυρισμός της πρώτης εναγομένης είναι απορριπτός, ως αβάσιμος στην ουσία. Τις προαναφερθείσες υπηρεσίες προσέφερε μέχρι την 9.6.1994, κατά την οποία εκδηλώθηκε πυρκαϊά στην από αμιαντολαμαρίνες στέγη του εργοστασίου της εναγομένης και ειδικότερα σε συσσωρευθείσα σ' αυτήν (στέγη) από πολλά έτη ποσότητα πριονιδιών και ροκανιδιών, που αποβαλλόταν σ' αυτήν από τα μηχανήματα επεξεργασίας ξύλου, από σπινθήρα (βραχυκύκλωμα) του ηλεκτρικού εξαεριστήρα του εργοστασίου που βρισκόταν σε άνοιγμα της οροφής του. Και αυτό γιατί κατά την ημέρα αυτήν κατέπεσε από τη στέγη του εργοστασίου, στην οποία είχε ανεβεί από την υπάρχουσα στον εξωτερικό χώρο του κτιρίου σταθερή μεταλλική κλίμακα, μόλις πληροφορήθηκε την πρόσκληση της προαναφερθείσας πυρκαϊάς, μαζί με άλλους δύο συναδέλφους του, για να λάβει μέρος στην κατάσβεση της φωτιάς με πυροσβεστήρες και με τα νερά που του έδιδε άλλος συνάδελφος τους με ένα κουβά, εξαιτίας του ότι έσπασε μια αμιαντολαμαρίνα της στέγης όταν πάτησε στο κέντρο της επιφάνειας της επειδή δεν άντεξε στο βάρος του, στο δάπεδο του κτιρίου, από ύψος οκτώ (8) μέτρων περίπου, και από την πτώση του αυτήν υπέστη βαριά κρανιοεγκεφαλική κάκωση, ανοικτά συντριπτικά κατάγματα κερκίδος, ωλένης, εξάρθρωμα αριστερού αγκώνος και κάταγμα σκαφοειδούς αριστερά (βλ. την από 15.6.1994 του ιατροδικαστή Γ.Μ., ως και τις με αριθμούς 292/94, 383/94, 413/94, 7/1995, 55/1995, 101/1995, 195/6.6.95, 248/4.7.95, 303/1.8.95 και 393/5.9.95 γνωματεύσεις της πρωτοβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής του ΙΚΑ Θεσσαλονίκης). Ο ενάγων, όπως και οι λοιποί ως άνω δύο συνάδελφοι του, ανέβηκε στη στέγη του εργοστασίου για την κατάσβεση της πυρκαϊάς με συναίνεση του δεύτερου των εναγομένων, προϊσταμένου. Η κρίση αυτή του Δικαστηρίου στηρίζεται στο ότι: α) Ο ενάγων ανέβηκε στη στέγη του εργοστασίου εν γνώσει του δεύτερου των εναγομένων, καθόσον και αυτός (β' εναγόμενος) κατά τον ίδιο χρόνο βρισκόταν μαζί με τους υπαλλήλους που έδιδαν νερό στον ενάγοντα για την κατάσβεση της πυρκαϊάς, β') Δεν υπήρχε δυνατότητα, εκείνη την ώρα, κατάσβεσης της πυρκαϊάς με άλλο τρόπο, δηλαδή χωρίς να ανεβεί κανείς στη στέγη του εργοστασίου, λόγω του ότι δεν υπήρχε οργανωμένο σύστημα πυρασφάλειας και η μοναδική πυροσβεστική αντλία νερού που υπήρχε δεν λειτούργησε (βλ. την από 9.6.94 έκθεση αυτοψίας του τεχνικού επιθεωρητού του Υπουργείου Β. Ελλάδος Σ.Τ. και την κατάθεση του μάρτυρα του ενάγοντος) και γ) Δεν ζήτησε από τον ενάγοντα, αν υποτεθεί ότι ανέβηκε στη στέγη από δική του πρωτοβουλία, να κατέβει αμέσως από τη στέγη, όπως είχε υποχρέωση να πράξει, λόγω του ότι γνώριζε ότι η από αμιαντολαμαρίνες στέγη του κτιρίου δεν είχε την αναγκαία αντοχή να συγκρατήσει το βάρος του άνδρα. Είναι βέβαια αλήθεια ότι τόσο ο μάρτυρας των εναγομένων, που κατέθεσε ενόρκως ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, όσο

και οι μάρτυρες αυτών που έδωσαν τις άνω ένορκες βεβαιώσεις καταθέτουν ότι ο ενάγων ανέβηκε στη στέγη του εργοστασίου από δική του πρωτοβουλία, πλην όμως το Δικαστήριο δεν μπορεί από την κατάθεση αυτών να οδηγηθεί σε διαφορετική από την προμνησθείσα κρίση του, γιατί, εκτός του ότι ανατρέπονται από το υπόλοιπο αποδεικτικό υλικό, αντίκεινται και στους κανόνες της λογικής και της κοινής πείρας. Ο ενάγων, εξαιτίας του προαναφερθέντος τραυματισμού του, υποβλήθηκε στο Νοσοκομείο ΑΧΕΠΑ της Θεσσαλονίκης στις αναγκαίες χειρουργικές επεμβάσεις και στη σχετική θεραπεία από τις 9.6.94 έως τις 1.7.94 και από τις 11.10.94 έως 17.10.94, κατέστη πλήρως ανίκανος προς εργασία από του τραυματισμού του μέχρι τις 30.9.1995 (βλ. τις άνω αποφάσεις της α'/βάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής του ΙΚΑ Πολυγύρου) και κρίθηκε ανάπηρος εφ' όρου ζωής κατά ποσοστό 48%, λόγω του ότι πάσχει από πλήρη αγκύλωση καρπού και από μερική αγκύλωση αγκώνα. Η εναγόμενη εταιρία έκτοτε λειτούργησε το προμνησθέν εργοστάσιο της μέχρι και του τέλους του μηνός Νοεμβρίου 1994. Το μήνα Δεκέμβριο του 1994 διέκοψε τη λειτουργία του για οικονομικούς λόγους, κατάγγειλε νομότυπα τις συμβάσεις εργασίας όλου του λοιπού προσωπικού της, που αποτελούνταν από είκοσι (20) περίπου εργατοϋπαλλήλους, πλην ενός υπαλλήλου της, που διατήρησε προσωρινά στο χώρο του εργοστασίου της για τις ανάγκες της φύλαξης του και της εκποίησης του εναπομείναντος στις αποθήκες της μονωτικού υλικού. Επαναλειτούργησε το εργοστάσιο κατά τους μήνες Ιούλιο και Αύγουστο του 1995, πλην όμως δεν κατέστη δυνατό να αντιμετωπισθούν επιτυχώς τα οικονομικά προβλήματα της και τελικά έπαυσε οριστικά τη λειτουργία του άνω εργοστασίου από την 1.9.1995. Η ίδια, επίσης, δια του νομίμου εκπροσώπου της, εκτιμώντας την εργατικότητα του ενάγοντος μέχρι του τραυματισμού του, το ζήλο που επέδειξε για την κατάσβεση της προαναφερθείσας πυρκαϊάς και τη σοβαρότητα του τραυματισμού που υπέστη, συμπαραστάθηκε προς αυτόν, όπως και ο ίδιος συνομολογεί, και ηθικά (με επισκέψεις στο Νοσοκομείο του εκπροσώπου της και άλλων διευθυντικών υπαλλήλων της) και υλικά. Ειδικότερα δε, παρόλο που δεν εργαζόταν και ως εκ του ότι δεν είχε υποχρέωση καταβολής των αποδοχών του και λάμβανε από το ΙΚΑ σχετικό επίδομα, που ανήλθε κατά το χρονικό διάστημα από 9.6.94 έως 30.9.95 στο συνολικό ποσό των 1.968.950 δραχμών, του κατέβαλε οικειοθελώς, δηλαδή δίχως σκοπό αναζητήσεως προς οικονομική ενίσχυση του ιδίου και της οικογενείας του από του τραυματισμού του (9.6.94) μέχρι και του τέλους του μηνός Ιουνίου 1995 κάθε μήνα και τις μηνιαίες αποδοχές του, σαν να της προσέφερε κανονικά τις υπηρεσίες του. Συγκεκριμένα δε του κατέβαλε κατά το προμνησθέν χρονικό διάστημα, εκτός από τις αποδοχές και το επίδομα άδειας του 1994 που του όφειλε, το συνολικό ποσό των 2.523.470 δραχμών. Στην απόφαση αυτή, προς οικειοθελή καταβολή στον ενάγοντα των μηνιαίων αποδοχών του κατά το προμνησθέν χρονικό διάστημα συνετέλεσε ακόμη και το ότι ο εκπρόσωπος της πίστευε ότι ο τελευταίος εξαιτίας του άνω τραυματισμού του και της εξ αυτού αναπηρίας του δεν θα επανερχόταν στην εργασία του, λόγω του ότι δεν θα είχε πλέον και την ικανότητα, όπως του είχε δηλώσει και ο θεράπων ιατρός του, να παρέχει και τις υπηρεσίες που μέχρι του τραυματισμού του παρείχε. Για τον ίδιο επίσης λόγο ο εκπρόσωπος της εναγομένης δεν κατάγγειλε και την ένδικη σύμβαση εργασίας των κατά το μήνα Νοέμβριο του 1994, κατά τον οποίο είχε καταγγείλει, όπως προεκτέθηκε, τις συμβάσεις εργασίας του υπόλοιπου προσωπικού της, πλην ενός υπαλλήλου της, για τον προμνησθέντα λόγο. Το ότι η άνω πεποίθηση του εκπροσώπου της εναγομένης ήταν βάσιμη, συνάγεται ακόμη και από το ότι και ο ενάγων επιχείρησε, πλην όμως ανεπιτυχώς, μετά την έξοδο του από το Νοσοκομείο να απασχοληθεί, μέσω της αρμοδίας υπηρεσίας της Νομαρχίας Χαλκιδικής, σε άλλο εργοδότη, ως άτομο με ειδικές ανάγκες. Όπως προειπώθηκε η εναγόμενη εταιρία διέκοψε οριστικά την προαναφερθείσα οικειοθελή μισθοδοσία του ενάγοντος στις 30.6.1995. Το γεγονός αυτό το πληροφορήθηκε ο ενάγων αμέσως (την ίδια ή την επομένη ημέρα), γιατί επισκεπτόταν τα γραφεία της για την είσπραξη του ποσού που του καταβαλλόταν. Επίσης, ο ίδιος γνώριζε από τις επισκέψεις του στα γραφεία της εναγομένης εταιρίας και από άλλους συναδέλφους του και το ότι η εναγόμενη εταιρία είχε διακόψει τη λειτουργία του άνω εργοστασίου της και ότι από τότε απασχολούσε στο εργοστάσιο της μόνον τον προμνησθέντα υπάλληλό της.

Παρά ταύτα όμως, μετά τη διακοπή της επιδότησης του από το ΙΚΑ (30.9.95) και συγκεκριμένα στις 2.10.1995, κατά την οποία είχε διακοπεί πλέον οριστικά η λειτουργία του άνω εργοστασίου, εμφανίστηκε στα γραφεία της εναγομένης εταιρίας και ζήτησε να εργαστεί στη θέση που κατείχε πριν από τον τραυματισμό του. Εκείνη όμως δεν αποδέχτηκε τις υπηρεσίες του γιατί, εκτός από το ότι θεωρούσε ότι ο ενάγων είχε οικειοθελώς αποχωρήσει, λόγω του τραυματισμού

του, από την εργασία του, δεν είχε πλέον και τη δυνατότητα να τον απασχολήσει σε οποιαδήποτε θέση του προμνησθέντος εργοστασίου της, λόγω της οριστικής διακοπής της λειτουργίας του. Από τα προεκτεθέντα προκύπτουν τα εξής: 1) Ότι στις 9.6.1994, κατά την οποία προκλήθηκε η προμνησθείσα πυρκαϊά, ο ενάγων και η εναγόμενη εταιρία συνδέονταν με την προαναφερθείσα σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αόριστου χρόνου. 2) Ότι ο δεύτερος εναγόμενος, προϊστάμενος του ενάγοντος, είχε προστηθεί υπό της εναγομένης εταιρίας, όπως και η ίδια συνομολογεί, στη γενική εποπτεία της λειτουργίας του άνω εργοστασίου της και στην επίβλεψη του προσωπικού της και ότι αυτός, με την προαναφερθείσα ιδιότητα του, του υπευθύνου του προσωπικού της εναγομένης εταιρίας, συναίνεσε για τους προαναφερθέντες λόγους, να ανεβεί ο ενάγων στη στέγη του εργοστασίου της τελευταίας, προκειμένου να σβήσει, με τη βοήθεια και άλλων συναδέλφων του, την προκληθείσα σ' αυτήν πυρκαϊά από τα προεκτεθέντα αίτια, παρόλο που γνώριζε ότι υπήρχε κίνδυνος να καταπέσει από αυτήν (στέγη) είτε λόγω του ότι οι αμιαντολαμαρίνες δεν ήταν ικανές να αντέξουν το βάρος ενός ανδρός, είτε λόγω του ότι η επιφάνεια αυτής (στέγης) ήταν από το κέντρο προς τις πλευρές του κτιρίου επικλινή (κατηφορική) και ως εκ τούτου ιδιαίτερα δυσχερής η επ' αυτής κίνηση και μάλιστα προς κατάσβεση πυρκαϊάς (βλ. τις προσκομιζόμενες φωτογραφίες), δηλαδή κατά παράβαση της γενικής υποχρέωσης του εργοδότη προς λήψη των αναγκαίων μέτρων προστασίας της υγείας και της ζωής του μισθωτού (αρθρ. 662 ΑΚ). Ειδικότερα δε η αμέλεια του συνίσταται στο ότι δεν κατέβαλε την επιβαλλόμενη κατά αντικειμενική κρίση προσοχή, δηλαδή εκείνη που πρέπει να καταβάλει κάθε μετρίως συνετός και ευσυνείδητος άνθρωπος κάτω από τις ίδιες περιστάσεις και με βάση την κοινή πείρα και λογική, κατά το χρόνο που συναίνεσε να ανεβεί ο ενάγων στην άνω στέγη, ως και κατά το χρόνο που εκινείτο επ' αυτής, παρόλο που γνώριζε τους προαναφερθέντες ιδιαίτερα πιθανούς κινδύνους. 3) Ότι ο προαναφερθείς τραυματισμός του ενάγοντος θεωρείται, με βάση τις νομικές σκέψεις που εκτίθενται στην αρχή της παρούσας αιτιολογίας, ότι επήλθε, ανεξάρτητα από το ότι οφείλεται και σε αμέλεια του ιδίου, καθόσον έπρεπε και μπορούσε να περιορίσει τις συνεχείς μετακινήσεις του επί της επικλινούς στέγης του κτιρίου στο οποίο προκλήθηκε η πυρκαϊά κατά την προσπάθεια του ιδίου και των άλλων δύο συναδέλφων του να σβήσουν τη φωτιά με τη χρήση νερού από ένα «κουβά», από αφορμή της εργασίας του στην πρώτη εναγομένη. Ότι, επομένως, συνιστά εργατικό ατύχημα. Και ότι στην επέλευση του άνω τραυματισμού του ενάγοντος συνετέλεσε, κατά την κοινή αντίληψη κατά μεγαλύτερο βαθμό και η προαναφερθείσα υπαίτια συμπεριφορά του δεύτερου εναγομένου, ο οποίος, όπως προεκτέθηκε, είχε προστηθεί από την πρώτη τούτων στην εποπτεία της λειτουργίας του εργοστασίου της στην επίβλεψη των μισθωτών της. 4) Ότι, ενόψει των προαναφερθέντων και ειδικότερα ενόψει της φύσεως και της σοβαρότητας του τραυματισμού του ενάγοντος, του βαθμού της υπαιτιότητας του δεύτερου των εναγομένων, υπό την προμνησθείσα ιδιότητα του, την κοινωνική και οικονομική κατάσταση των μερών, ήτοι της ιδιότητας του ενάγοντος ως υπαλλήλου της πρώτης εναγομένης ως ανώνυμης εταιρίας που έχει ήδη παύσει τη λειτουργία του άνω εργοστασίου της και του δεύτερου ως υπαλλήλου της, η εύλογη χρηματική ικανοποίηση του ενάγοντος για την ηθική βλάβη που υπέστη, πρέπει να οριστεί στο ποσό των 1.500.000 δραχμών. 4) Ότι, σύμφωνα με τα αναπτυχθέντα στην αρχή της παρούσας αιτιολογίας, η αποχή του ενάγοντος μισθωτού από την εργασία του δεν θεωρείται, εφόσον διήρκεσε περισσότερο από τρεις μήνες, ότι οφείλεται σε ασθένεια βραχείας διάρκειας. Ότι, με βάση τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά και τις διατάξεις των άρθρων 200 και 288 ΑΚ, η αποχή του ενάγοντος από την εργασία για διάστημα κατά πολύ μεγαλύτερο των τριών μηνών δεν μαρτυρεί, κατά αντικειμενική εκτίμηση, θέληση αυτού για λύση της σύμβασης με καταγγελία εκ μέρους του. Και αυτό γιατί η αποχή του οφειλόταν στην ανικανότητα του προς εργασία, εξαιτίας του άνω σοβαρού τραυματισμού του, γεγονός γνωστό, άλλωστε, και στο νόμιμο εκπρόσωπο της εναγομένης. Για το λόγο αυτόν ο σχετικός ισχυρισμός των εναγομένων (περί του ότι ο ενάγων αποχώρησε οικειοθελώς από την εργασία του μετά την παρέλευση τριμήνου από του τραυματισμού του) είναι απορριπτέος ως αβάσιμος στην ουσία. 5) Ότι η ένδικη σύμβαση εργασίας ήταν ενεργός μέχρι τις 30.6.1995 και ότι κατά την ημερομηνία αυτή λύθηκε με σιωπηρή καταγγελία της εκ μέρους της εναγομένης εταιρίας, εργοδότης του ενάγοντος. Η κρίση αυτή του Δικαστηρίου στηρίζεται στο ότι μέχρι της ημερομηνίας αυτής η εργοδότης εταιρία δεν είχε καταγγείλει σύννομα την ένδικη σύμβαση εργασίας παρά το ότι στο μεταξύ είχε διακόψει τη λειτουργία του προμνησθέντος εργοστασίου της και είχε απολύσει όλο το προσωπικό που απασχολούσε σ' αυτό, πλην του προαναφερθέντος

υπαλλήλου της, και στο ότι κατά το μήνα αυτόν (Ιούνιο 1995) δήλωσε στον ενάγοντα την οριστική διακοπή της μισθοδοσίας του, γιατί από τη δήλωση αυτή του νομίμου εκπροσώπου της, σε συνδυασμό με το ότι από του μηνός Νοεμβρίου 1994 είχε διακοπεί οριστικά η λειτουργία του άνω εργοστασίου της και είχε απολυθεί όλο το προσωπικό που απασχολούσε σ' αυτό, πλην ενός, γεγονότα επίσης γνωστά στον ενάγοντα, όπως και ο ίδιος συνομολογεί, σαφώς συνάγεται η αναμφίβολη θέληση του για λύση σε κάθε περίπτωση της εργασιακής των συμβάσεως (βλ. σχ. και ΑΠ 590/1994 ΕλλΔνη 1995.162). Ότι η καταγγελία αυτή, εφόσον δεν έγινε εγγράφως και δεν καταβλήθηκε στον ενάγοντα η οφειλόμενη αποζημίωση κατά το ν. 2112/1920, είναι άκυρη και θεωρείται σαν να μην έγινε (αρθρ. 5 παρ. 3 ν. 3198/1955). Ότι εξαιτίας της ακυρότητας αυτής ο ενάγων είχε δικαίωμα ή να εμμείνει στην ακυρότητα της καταγγελίας και να ζητήσει τους μισθούς του, ενόψει του ότι η ακυρότητα της καταγγελίας τάσσεται υπέρ αυτού και εκ του λόγου αυτού είναι σχετική, ή να απαιτήσει απλώς αποζημίωση (αρθρ. 349, 350, 656 ΑΚ). 6) Ότι η πιο πάνω αγωγή έχει επιδοθεί στους εναγομένους στις 7 και 6 Νοεμβρίου 1995, αντίστοιχα (βλ. τις προσκομιζόμενες 912 και 906/1995 εκθέσεις επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης Η.Χ.). Και ότι η αγωγή, κατά το αίτημα της προς καταβολή των ζητούμενων με αυτήν αποδοχών υπερημερίας, είναι πρωτίστως απορριπτέα ως απαράδεκτη, κατά το άρθρο 6 παρ. 1 του ν. 3198/1995. Και αυτό γιατί από της άνω σιωπηρής καταγγελίας της ένδικης συμβάσεως εργασίας (30.6.1995) μέχρι της ασκήσεως της αγωγής παρήλθε χρονικό διάστημα μεγαλύτερο του τριμήνου (βλ. και ΑΠ 251/1995 ΕλλΔνη 1996.649). Η από του ενάγοντος προσφορά των υπηρεσιών του στην πρώτη εναγομένη στις 2.10.1996 και η υπ' αυτής επαναδιατυπωθείσα άρνηση της προς αποδοχή των υπηρεσιών του στερείται έννομης σημασίας, εφόσον η εργοδότη εταιρία είχε ήδη καταγγείλει σιωπηρά τη σύμβαση εργασίας στις 30.6.1995, και κατά το άρθρο 6 παρ. 1 του ν. 3198/1995 η διαδρομή της προμνησθείσας τρίμηνης προθεσμίας για την άσκηση της αξίωσης προς καταβολή αποδοχών υπερημερίας άρχισε από τότε. 7) Ότι από της 30.6.1995, κατά την οποία καταγγέλθηκε σιωπηρά η ένδικη σύμβαση εργασίας, μέχρι της 6 και 7 Νοεμβρίου 1995, που επιδόθηκε η αγωγή στους εναγομένους, δεν παρήλθε η οριζόμενη από το αρθρ. 6 παρ. 2 του ν. 3198/1995 εξάμηνη προθεσμία για την άσκηση εκ μέρους του ενάγοντος μισθωτού του δικαιώματος του προς καταβολή της αποζημίωσης του ν. 2112/1920. Ότι για το λόγο αυτόν παραδεκτά ασκεί ο ενάγων επικουρικά, δηλαδή για την περίπτωση απόρριψης της αξίωσης του προς καταβολή αποδοχών υπερημερίας, με το ίδιο αγωγικό δικόγραφο την αξίωση του προς καταβολή της προμνησθείσας αποζημίωσης (βλ. σχ. ΑΠ 590/1994, ο.π.) και ο σχετικός ισχυρισμός των εναγομένων, περί του απαραδέκτου της άνω αξίωσης λόγω παρελεύσεως της προαναφερθείσας εξάμηνης προθεσμίας από της καταγγελίας της σύμβασης μέχρι της ασκήσεως της αγωγής, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος στην ουσία. Και ότι το ύψος της δικαιούμενης από του ενάγοντος αποζημίωσης απολύσεως ανερχόταν, με βάση τη διάρκεια της ένδικης σύμβασης εργασίας, που ήταν 6 χρόνια και τρεις (3) μήνες, και τις μηνιαίες αποδοχές κατά τον τελευταίο μήνα πριν από την απόλυση του, που ήταν, όπως συνομολογείται, 136.367 δραχμές, σε τέσσερις (4) μηνιαίους μισθούς, προσαυξανόμενους κατά 1/6 για αναλογία δώρου και επιδόματος άδειας, δηλαδή στο ποσό των 636.379 δραχμών (μην. αποδοχές 136.367 X 4 μήνες = 545.468 δραχμές + 90.911 δρχ. για αναλογία προσαύξεσις δώρων και επιδόματος άδειας = 639.379 δραχμές). Εδικαιούτο ακόμη ο ενάγων και τα εξής χρηματικά ποσά: α) για αναλογία επιδόματος Χριστουγέννων 1995 το ποσό των (61 ημ. : 19 ημ. = 3,21 ημ. X 2/25 του μισθού, δηλ. επί 10.909 δρχ. =) 35.017 δραχμών (αρθρ. 1 παρ. 3α της ΚΥΑ 19040/ 81), β') για αποδοχές μη χορηγήσεως άδειας 1995 δραχμές 136.367 και γ') για επίδομα άδειας 1995 δραχμές 68.184 (αρθρ. 5 παρ. 5 α.ν. 539/45, όπως αντικ. με αρθρ. 1 ν. 1346/83 και 8 ν. 549/1977. Συνολικά δε εδικαιούτο για τις ως άνω αιτίες το ποσό των 875.947 δραχμών (636.379 + 35.017 + 136.367 + 68.184) και το προαναφερθέν ποσό των 1.500.000 δραχμών ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη από τον προαναφερθέντα τραυματισμό του, τα οποία συμποσούνται στο ποσό των 2.375.947 δραχμών, και 8) Ότι η εκ μέρους του ενάγοντος άσκηση του ένδικου δικαιώματος του προς καταβολή της άνω χρηματικής ικανοποίησης και προς καταβολή της άνω αποζημίωσης και των λοιπών παραπάνω χρηματικών ποσών για αναλογία δώρου Χριστουγέννων 1995 και για αποδοχές και επίδομα άδειας 1995, ασκείται υπ' αυτού, ενόψει των προεκτεθέντων, κατά κατάχρηση του σχετικού δικαιώματος του και ως εκ τούτου έπρεπε να απορριφθεί για το λόγο αυτόν (αρθρ. 281 ΑΚ). Ειδικότερα, το δικαίωμα του ενάγοντος να αξιώσει τα άνω χρηματικά ποσά

υπερβαίνει τα όρια που επιβάλλονται από την καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και τον κοινωνικό και οικονομικό σκοπό αυτού. Και αυτό γιατί α) ο ίδιος, από τους πρώτους μήνες του προαναφερθέντος τραυματισμού του δημιούργησε στον εκπρόσωπο της εναγομένης την εύλογη πεποίθηση ότι αυτός δεν θα αξιώσει την καταβολή χρηματικής ικανοποίησης για την ηθική βλάβη που υπέστη από τον τραυματισμό του και ότι δεν θα επανέλθει εκ νέου στην εργασία του, λόγω του ότι η προβλεπόμενη διάρκεια της ανικανότητας του προς εργασία θα ήταν μεγάλη και λόγω του ότι δεν θα ήταν πλέον ικανός να εξακολουθήσει να παρέχει σ' εκείνη τις υπηρεσίες που της παρείχε, γιατί προβλεπόταν ότι ο τραυματισμός του και ειδικότερα στον αγκώνα του χεριού του θα του άφηνε, όπως και συνέβη, μερική ανικανότητα προς εκτέλεση μέρους των εργασιών που παρείχε και ότι θα επιδίωκε πλέον εργασία λιγότερο επίπονη σε σχέση με εκείνη που παρείχε. β) Την πιο πάνω εντύπωση τη διατήρησε και κατά τους επόμενους μήνες, με το ότι εισέπραττε, αποδεχόμενος σιωπηρά ως βάσιμη την άνω γνωστή σ' αυτόν πεποίθηση του εκπροσώπου της πρώτης εναγομένης τους κανονικά κάθε μήνα καταβαλλόμενους σ' αυτόν υπό της πρώτης εναγομένης μηνιαίους μισθούς του, παρά το ότι γνώριζε ότι αυτή δεν είχε υποχρέωση, λόγω της άνω αιτίας της αποχής του από την εργασία του, να του καταβάλλει τις μηνιαίες αποδοχές του και με το ότι αναζήτησε ανεπιτυχώς εργασία ως άτομο με ειδικές ανάγκες, γ) Δια της υπ' αυτού αμέσως πιο πάνω συμπεριφοράς του οδήγησε τον εκπρόσωπο της εναγομένης εταιρίας στην απόφαση αφενός μεν να μην καταγγείλει την ένδικη σύμβαση εργασίας, ούτε μετά την παρέλευση τριμήνου από του τραυματισμού του, δηλαδή μετά την 9.9.1994, όπως είχε δικαίωμα, κατά τα εκτεθέντα στην αρχή της παρούσας αιτιολογίας, ούτε και κατά το μήνα Νοέμβριο του 1994, κατά τον οποίο διέκοψε τη λειτουργία του προαναφερθέντος εργοστασίου της για οικονομικούς λόγους και απέλυσε νομότυπα όλο το προσωπικό που απασχολούσε σ' αυτό, αφετέρου δε να του καταβάλλει τμηματικά, παρόλο που δεν είχε σχετική υποχρέωση, μέχρι τέλους του μηνός Ιουνίου 1985 προς οικονομική ενίσχυση του ιδίου και της οικογένειάς του το προμνησθέν ποσό των 2.523.470 δραχμών, που υπερκαλύπτει τις άνω αξιώσεις του, καθόσον πρόδηλα δεν θα ενεργούσε κατ' αυτόν τον τρόπο αν πίστευε ότι θα αξίωνε την καταβολή χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης και θα ετίθετο μελλοντικά ζήτημα και άλλων αξιώσεων από τη μη υπ' αυτής καταγγελία της σύμβασης κατά τους παραπάνω χρόνους και έτσι δεν θα θεωρούσε αυτήν ηθικά υπόχρεη προς καταβολή των άνω ποσών και δεν θα κατέβαλλε τα ποσά αυτά, αφού και εκείνος λάμβανε από το ΙΚΑ το προμνησθέν επίδομα και η ίδια θα του κατέβαλλε μεταγενέστερα τα χρηματικά ποσά που δικαιούται για τις άνω αιτίες και δ) Τελικά η μη απασχόληση του ενάγοντος υπό της εναγομένης, μετά την αποκατάσταση της ικανότητας του προς εργασία, οφείλεται στο ότι οριστικά έκλεισε το άνω εργοστάσιο της και όχι στο ότι δεν επιθυμούσε, για άλλο λόγο, να αποδεχθεί τις υπηρεσίες του. Ενόψει αυτών η πιο πάνω αγωγή έπρεπε να απορριφθεί για τους προαναφερθέντες λόγους ως αβάσιμη στην ουσία. Άρα το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο με την εκκαλούμενη απόφαση του απέρριψε την αγωγή ως αβάσιμη στην ουσία με τις προαναφερθείσες αιτιολογίες (βλ. τη δεύτερη σκέψη της παρούσας απόφασης) σε ορθό κατά αποτέλεσμα διατακτικό κατέληξε, παρά την εσφαλμένη αιτιολογία του, και ως προς το αίτημα της με στοιχεία (Α) άλφα (καταβολή χρηματικής ικανοποίησης) και ως προς το αίτημα της αγωγής για καταβολή αποδοχών υπερημερίας και ως εκ τούτου δεν έσφαλε ούτε ως προς την απόρριψη των αιτημάτων αυτών, ούτε και ως προς την απόρριψη των λοιπών αγωγικών αιτημάτων. Γι' αυτό και πρέπει, κατά το άρθρο 534 ΚΠολΔ, να αντικατασταθεί η ως άνω αιτιολογία της με την αιτιολογία της παρούσας απόφασης ως προς την απόρριψη των αγωγικών αιτημάτων για καταβολή χρηματικής ικανοποίησης και αποδοχών υπερημερίας. Ακολούθως, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι στην ουσία τόσο οι λόγοι της έφεσης του ενάγοντος, με τους οποίους υποστηρίζει το αντίθετο, όσο και ο λόγος της έφεσης των εναγομένων, με τον οποίο παραπονείται για τον προαναφερθέντα λόγο και ειδικότερα για τη μη απόρριψη του αγωγικού αιτήματος με στοιχείο βήτα (Β), κατά παραδοχή της ένστασης των περί οικειοθελούς αποχωρήσεως του ενάγοντος από την εργασία του.

Ύστερα από τα παραπάνω πρέπει οι πιο πάνω εφέσεις, εφόσον παρέλκει πλέον η έρευνα των λοιπών επικουρικά προβαλλομένων υπό των εναγομένων λόγων, να απορριφθούν ως αβάσιμες στην ουσία. Η δικαστική δαπάνη των διαδικών μερών του παρόντος βαθμού της δίκης πρέπει να συμψηφιστεί στο σύνολο της, λόγω της μερικής νίκης και ήττας των διαδικών μερών (αρθρ. 178, 183 ΚΠολΔ).